

[Inger Gautier Schmit.]

kunde tænke sig, at Underholdsbidraget kunde forøges og navnlig sikres for Barne-moderen igennem dette, at hun kunde faa det udbetalt fra det offentlige uden Fattighjælps Virkning og ogsaa kunde faa det sikret i eventuelle Dødsboer, tillige, at Bidraget skulde være ens for alle. Ligeledes kunde man ønske sig, at Barnet skulde have Ret til at kende sine Familieforhold, Indførelse af Afsoning for Bidrag, Pligt for Moderen til at opgive Faderens Navn i det Tilfælde, hvor hun søger offentlig Hjælp. Ja, der var en enkelt Mand, Byfoged Jørgensen, der gik endnu videre i sine Krav, idet han meget vel kunde tænke sig, at Barnet skulde have saavel Arveret efter Faderen som Rét til at bære Faderens Navn.

Ved Loven af 1888 blev der indført en stor Forbedring for Barnet og Moderen i økonomisk Henseende, idet Moderen indtil Barnets 18de Aar gennem det offentlige kunde faa udbetalt Bidrag til Barnet. Dette Bidrag blev ogsaa forøget, og tillige blev Faderen forpligtet til at støtte Moderen under Barselfærden, hvilket Bidrag ogsaa kunde udbetales af det offentlige uden Fattighjælps Virkning. Men Underholdsbidraget var selvfølgelig meget beskedent, idet man kun krævede, at det skulde dække, hvad der behøvedes til et nødtørftigt Underhold, og det var saa vist ikke meget paa de Tider.

Det var altsaa væsentligt økonomiske Forbedringer, der blev gennemført i 1888. Videre gik man ikke, skønt altsaa Spørgsmaalet om Arveret og Ret til at bære Faderens Navn var fremme i Forhandlingen og Forslag var stillet derom. Den daværende Justitsminister Nellemann udtalte ved Behandlingen af disse Spørgsmaal, at han ikke havde ment at kunne strække sig videre

„idet jeg mener“ — udtalte Ministeren — „at det er nødvendigt at fastholde den principielle Grænse, der skal og maa være mellem et ægte Barns og et uægte Barns Stilling i Familien, en Grænse, der ikke kan opløses, saa længe Staten vil fastholde, at Ægteskabet er den eneste lovlige Kønforbindelse.“

Ministeren fortsatte:

„Man siger jo nok: Det stakkels Barn kan ikke gøre for det, men det er umuligt at ordne Samfundet og Staten alene efter Hensynet til det enkelte Individets Tarv. Naar Staten hævder, at Ægteskabet er den eneste lovlige og anerkendte Kønforbindelse, maa den Konsekvens, der følger heraf, ogsaa tages, selv om den

fører til en saadan tilsyneladende Ulighed mellem ægte og uægte Børn.“

Fra anden Side gjorde der sig dengang ganske modsatte Anskuelser gældende, idet man fastholdt, at Hensynet til Barnet, saadan som det ogsaa er udtrykt i Dag, maatte gaa forud, for alle andre juridiske Betragtninger. Men Arveret og Ret til Faderens Navn blev altsaa ikke gennemført ved denne Løjlighed.

Bortset fra enkelte mindre Ændringer, som gennemførtes i de kommende Aar, blev de uden for Ægteskabet fødte Børns Retsstilling først paa ny taget op i 1906. Lovens Udformning blev sikkert i nogen Grad paavirket af en Adresse fra Dansk Kvindesamfund, der til Ministeriet, som allerede dengang arbejdede med Sagen, havde indsendt et Lovudkast til Ændring af de bestaaende Forhold, med den Motivering, som vejede meget tungt til, at hver 10de Barn blev født uden for Ægteskabet, og at der blandt disse var en Dødelighed i den spæde Alder paa 22 pCt. i København og 30 pCt. i det øvrige Land, medens man for ægtefødte Børn kun havde en Dødelighedsprocent paa 10—11. Tillige udtaltes det beklagelige i de mange Fødsler i Dølgemaal, der fandt Sted, og i dette, at mange uden for Ægteskab fødte Børn senere fandtes i vore Fængsler som Fanger eller som løssagte Kvinder.

I to Rigsdagssamlinger drøftede man dette Spørgsmaal indgaaende og omhyggeligt, og den 13. Maj 1908 udstedtes da en ny Lov, benævnt Lov om Børn uden for Ægteskab, hvorved disse Børns og deres Moders økonomiske Stilling meget væsentligt forbedredes. Børnenes Forsørgelse skulde ikke være blot nødtørftig som efter den tidligere Lov, men skulde rette sig efter Moderens Livsforhold, og der skulde skaffes et godt Hjem, saadan som i Middelstandshjem. Faderen skulde bidrage mere end hidtil til Hjælp baade før og efter Fødselen, under Svangerskab og ved Barselfærden, og tillige udvidedes hans økonomiske Forpligtelse, hvis hans økonomiske Evne tillod det, til at bidrage til Barnets Skoleundervisning og fulde Uddannelse. Adgangen til det offentlige Udbetaling til Moderen uden Fattighjælps Virkning blev tillige udvidet.

Ogsaa dengang blev en delvis Arveret foreslaet. En af Ordførerne i Folketinget, Sveistrup, udtalte saaledes under Forhandlingerne derom:

„Det skal ikke forringe Barnets Rettigheder at være født uden for Ægteskab, hvorimod det i høj Grad kan og bør forringe Forældrenes Ret over for